

3
Че каква хайдушка дружина сме ние! Хайде, момчета! Го-
ре глвата! И да запеем някоя стара, от времето на Бельо
войвода... Ех! Ех, и ние сме излязали веднъж на Балкана!

~~...и ние сме излязали веднъж на Балкана!~~
~~...и ние сме излязали веднъж на Балкана!~~
~~...и ние сме излязали веднъж на Балкана!~~
~~...и ние сме излязали веднъж на Балкана!~~

МОМЧЕТАТА /запхват тихо/

Излязала е бяла Рада
на планина, на ройнина,
та побила три байряка:
първи зелен, втори червен,
а пък трети бяло сукно...

/Ботев се лута от скала на скала, не може да се нагледа
на мирните родни хоризонти. Поглежда с бинокла. Радостно
извиква:

-Помощ! Иде помощ! Браца гори! Много народ излиза от
гратата! Напред! Не сме сами... Удрйте душманите!

Момчетата скачат, ранените се надигат, грабват оръжия,
изтичат по скалите, подкачат отново Сорбала.

АПОСТОЛОВ. Идат! Бърже наближават! Какъв прах се дига
по пътя! Войвода, пази се! Не се излагай напредно!

Вода се яростна престрелка. Падаат ранени.

БОТЕВ. До тук беше мястото! По възтаналите градове и пещи
селектираме всички наши села сега се веят български знамена!

/поглежда пак с бинокла, сваля го/

Идат да обградят черкезите откъм гърба! Спасени сме!

пак поглежда

Дитьо! Давиде! /тихо им пошепва/ Това е турски аскер

аскер... Идат на помощ на черкезите... Свършено е с нас!

/всички остават като попарени/

БОТЕВ: Момчета, отворете байряка... Нека се развее още вед-
нъж сърменият лъв по върховете на Балкана... Нека го ви-
дима да се веерее измежду буквите дървета, на тогава да
укрем. Очите ни няма да останат отворени...

/един от възтаниците овива знамето, което е навил око-
ло кръста си, подава го на двамата, които го разперват/
ВЪЗТАНИКЪТ. Ех! Ех! Го взех от ръцете на Бинбоза. Пръстите
му се бяха вкоченили и още го стискам... И мъртв го не
даване. Тъй както му беше заръчал...

БОТЕВ /оттегля се настрана, тихо, сякаш на себе си, загле-
дан в далечината/

Над она връх се вият орли... Там останяха нашите
убити другари, задалено /Кириле... Братко... Вместо ти на
мене, аа де трябва да дия бяло ти месо по скали, по ска-
ли и по орляци, черни ти кърви в земята, в земята, братко,
черната... /изведнъж гръсна глава, не... от земята

КНЯЗЪТ. Чудна красота... Не съм виждал такива гори...

И Как искам да вида поне още веднъж мой ро-
ден край... /тихо запява/

Там край селото /изтича малка...

/скрива лице в ръцете си/

БОТЕВ /разглежда далечините с бинокла си, изведнъж
радостно извиква/

Браца гори! Помощ иде! Много народ излиза от

града! /момчетата скачат, ранените се надигат

с последни сили, всеки грабва оръжия си/

Напред! Не сме сами! Удрйте душманите!

/грабва пушката и на един от ранените/

Свирете за обор!

АПОСТОЛОВ. Идат! Идат! Бърже наближават! Какъв прах се
дига по пътя! Войвода, пази се! Не се излагай!

/раненият Перо се надига на лакет и свири обор/

От всякъде се турчат притичват момчетата!

БОТЕВ. Къде е Войновски? Той притичва снимен към

него! Поема командата. Сега ще бъде решителният

бой! Трябва да се съединим с Врачанската чета! И

ще пламне целият Балкан!

/поглежда пак с бинокла, сваля го, пак

изглежда

Идат да обградят черкезите откъм гърба! Спа-

сени сме! пак поглежда /

Дитьо! Давиде! /тихо / Това е турски аскер!

/Давид грабва бинокла и уплашено го пуща/

Идат на помощ на черкезите... Свърши се нашата

8
Там... там буря върши клонове,
а сабя ги овива на венец;
знанали са страшни долове,
и ници в тях зърно от свинец,
и смирта и там мила усмивка,
а студен гроб сладка почивка...